

veže prav tako, kakor jih v osebнем nastopu enači njih enotni jezik, naj bodo sicer še tako različne telesne in duševne individualnosti.

Kakor si pri opazovanju dežele izbijamo predsodke ali nam vcepljene sodbe, tako si tudi pri občevanju z ljudstvom popravljamo tipično svojo sliko o Italijanu in Italijanki, podoba, ki nam jo je ustvarila vzgoja — knjiga, brez lastnega opazovanja. Ta podoba dobiva v našem duhu nekaj takega, kar bi mogli imenovati patino; oprijemlje se namreč te podobe historičnost, ker zremo v dandanašnjem Italijanu tudi potomca starih Rimljanov in si v kretnjah kake današnje rimske dame - „signore“ razbistrujemo nastop starorimske „matrone“; v raznih „facchinih“ in „lazzaronih“ in beračih pa vidimo nanovo posebljene tiste starorimske plebejce, ki so bili imenitnikom dobri le kot orodje v dosego njih namenov, a sicer zaničevani in prepuščeni bedi. Da dobi borno desetico, ponavlja na naša ušesa moderen tak bednik stokrat in stokrat, da je „povero diavolo“ („ubog vrag“). To je moderen vzklik! Kako pa so kričali v starih slavnih časih? „Panem et circenses!“ „Kruha in zabave!“ — Danes so zadovoljni že s kruhom.

Iščemo pač tipičnega Italijana-Rimljana, a težko ga najdemo! Patina se oprijemlje mrtvega materijala, živ človek jo le strpi, dokler ga ne žuli! Zato pa zrmo na Italijana popolnoma objektivno in le z lastnimi očmi.

(Dalje prihodnjič.)

Ob morju.

Morje, ti in jaz — dve melodiji;
v večnost nosiva bleščanje zvezd,
v večnost nosiva — in meje ni ji —
v srcu svojem kraljevsko bolest.

Skril sem v smeha rože jo plamteče,
ti v škrlata mehki pajčolan.
Laž besede moje so iskreče,
laž nad tabo dihov rahlih san.

Da razgalim grudi ti drhteče,
kak kristal v njih zakopan leži?
Ikarove solze hrepeneče
in Leandrovi opojni sni.

Vojeslav Molè.